

med Mindretallets Standpunkt i 1892 aldeles subsidiært at afvises ved en Ordning, som den af Regeringen foreslaaede — medens Mindretallets øvrige Medlemmer ikke finde Anledning til at udtale sig om tænkte Situationer, som ikke foreligge. Under de givne Forhold er nemlig hele Mindretallet fuldt enig om, hvilken af de 2 Udveje der bør foretrækkes. Det anerkendes, at Regeringens Forslag har taget alle de Hensyn, som formentlig skal tages, naar man overhovedet tror at maatte gaa til et Antal af 137 Folketingsvalgkredse, saa at det under denne Forudsætning ikke skønnes at burde give Anledning til andre end mindre væsentlige Ændringer, som uden Vanskelighed vilde kunne indrømmes. Men det lider i Almindelighed af de tidligere udsjældt paaviste Mangler, som uadskillelig ere forbundne med en Ordning paa det opstillede Grundlag. Med Rigets stadig stigende Folkemængde — der tilmed gaar i Retning af en koncentreret Tilvækst paa enkelte Steder og en Stillestaaen eller endog Nedgang paa andre Steder — forudsætter det en idelig gentagende Forøgelse og Omlægning af Folketingskredsene, der vedblivende maa virke forstyrrende saavel paa Forholdene i Tinget som blandt Vælgerne. En Forøgelse af Folketingsvalgkredsene til 137 giver allerede et Antal, som formenes at overstride det tilraadelige, men om søje Tid, maasse allerede efter den om saa Nar forestaaende ny Folketælling, vil man være lige nær, og efter Sandsynligheden vil det i alle Tilfælde ikke være meget længe, inden man i Kraft af Princippet maa komme til et Tal henimod 200 Kredse eller endog derover. Det kan jo nok siges, at Fremtiden ikke er udelukket fra gennem Grundlovsforandring at tilvejebringe rimeligere Forhold, men lige saa sandt som dette er, lige saa sikkert er det ogsaa, at en Omlægning af Kredse efter Ordlyden af Grundlovens § 32 paa et Tidspunkt, da de uheldige følger dog maa staa opklarede for alle, kun vil forøge Vanskelighederne ved at enes herom. Saa længe den historiske Udvikling tydelig viser,

at det er bleven anset for uhenftigtsmæssigt at komme til et Tal af Folketingsvalgkredse, der i betydelig Grad overstiger 100, er det aabenbart lettere at faa en Grundlovsændring gennemført, der hviler paa samme Tankegang, end efter at Princippet en Gang er brudt. Ved nu at stabe 137 Kredse vil der blive givet et Præcedens, som nærmest bringer et Vaaben i deres Haand, der ønske hensynsløst at fæstne Tilstande, der maasse kunde være i enkeltes Interesse, men stride mod Grundlovens Aand og det almindelige Vel. Mindretallet anser det for usforsvarligt at stille Eftertiden under ringere Vilkaar, end vi selv have, lige over for Spørgsmaalet om en varig og for alle Vælgere lige billig Løsning af Valgordningen til Folketinget.

Landstingets Tanke for Tiden at indskrænke sig til en midlertidig Sjævnelse af de værste Ulemper ved den bestaaende Tilstand forekommer os derfor ikke alene at være berettiget men endog at indeholde i sig den eneste Vej, som man bør gaa, naar man uden at foregribe noget med Hensyn til Fremtiden vil raade Bod snarest muligt paa saadanne Ubilligheder og ligefremme Uretfærdigheder, som bitterlig bestaa derved, at indtil 10 Vælgere og flere i enkelte Kredse ikke betyde mere end 1 Vælger andesteds, og adskillige af Rigets største Købstæder ere ude af Stand til at sikre sig en Repræsentant for deres Interesser, fordi de overstemmes af en talrig til Byen knyttet Landbefolkning. Det til Folketinget fremsendte Forslag forøger vel Folketingskredsenes Antal noget, men ikke i en saadan Grad, at der er Grund til at anse det for urimeligt i Fremtiden at fastholde det herved forhøjede Tal, og det indeholder ikke som Konsekvens en hyderligere Forøgelse. Naar det i Flertallets Betænkning anføres som en Anke imod Forslaget, at det lader Tilstande bestaa som f. Eks., at en Landkreds i Kjøbenhavns Amt med Valby til Valgsted faar 27,500 Indbyggere, medens en anden Kreds i samme Amt med Vejre til Valgsted kun har 12,100 Indbyggere o. s. v., saa vilde Anken være fuldt berettiget, hvis